

רע"פ 1420/13 - איגור זורקובסקי נ' מדינת ישראל

רע"פ 1420/13 - איגור זורקובסקי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1420/13

איגור זורקובסקי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[21.02.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, מיום 7.2.2013, בעפ"ת 49651-01-13, שניתן

על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש - עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בעפ"ת 49651-01-13, מיום 7.2.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט את ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ש' מלמד, ביום 10.1.2012.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

בכתב האישום נטען כי, ביום 4.9.2009, סמוך לשעה 13:00, נהג המבקש ברכב מסוג אאודי, מספר ***** (להלן: הרכב), בתחנת דלק "פז", המצוייה בהרצליה פיתוח, בכביש מספר 2 לכיוון דרום. נטען בכתב האישום כי, המבקש נהג בחוסר זהירות בכך שהסיע את רכבו לאחור כדי לתמרן את מיקומו ליד משאבת הדלק, לא נקט באמצעי זהירות על מנת למנוע פגיעה או סיכון, לא הבחין בהולכת הרגל, פיה צינמן, ילידת 1938 (להלן: המתלוננת), אשר הלכה מאחורי רכבו, התקרב אליה יתר אל המידה, פגע בה בכף רגלה השמאלית, והפילה לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ובכלל זה, נגרמו לה שברים בכף רגלה.

3. ביום 16.2.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו את המבקש בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, לאחר ניהול משפט הוכחות. בית המשפט שמע את הצדדים, והגיע לכלל מסקנה כי המבקש נושא באחריות לגרימת התאונה ולתוצאה שנגרמה למתלוננת כתוצאה ממנה. בית המשפט דחה את גרסת המבקש, לפיה המתלוננת היא אשר נפלה על רכבו שעה שהרכב עמד, בקובעו כי יש להעדיף את עדותם של המתלוננת והמתדלק במקום, אשר מסרו כי רכבו של המבקש היה בתנועה, באותה העת. למסקנה זו הגיע בית המשפט לתעבורה, בין היתר, לנוכח סתירות מהותיות שנמצאו בין גרסתו של המבקש בבית המשפט לבין גרסתו במשטרה. כך, למשל, במשטרה טען המבקש כי בזמן התאונה ראשו היה מופנה לאחור, ואילו בבית המשפט ציין כי, באותה העת, מבטו היה מופנה כלפי המצלמה המותקנת ברכב. בית המשפט נתן אמון בעדותו של המתדלק, אשר תיאר כיצד ראה את המתלוננת מתקדמת לעבר רכבו של המבקש, את המבקש מביט לאחור, וכן את רגע הפגיעה.

בגזר דינו, עמד בית המשפט לתעבורה על עברו התעבורתי של המבקש, הכולל 4 הרשעות קודמות; על העובדה כי ברשותו רישיון נהיגה משנת 2008; על חומרת העבירה שביצע; על נסיבותיו האישיות; ועל העובדה כי מתחם הענישה בעבירה זו הינו פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 עד 12 חודשים. לבסוף, השית בית המשפט על המבקש עונש של פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 7 חודשים; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה על-תנאי למשך 4 חודשים; וחייב בתשלום קנס בסך ₪ 1,500, או 15 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, וטען כי הרשעתו מנוגדת להיגיון, והיא חסרת ביסוס עובדתי ומשפטי כאחד. נטען על-ידי המבקש, כי בית המשפט לתעבורה התעלם מסתירות היורדות לשורש העניין בגרסתם של עדי התביעה; כי גרסתה של המתלוננת אינה סבירה ואיננה עומדת במבחן ההיגיון; כי בפועל המתלוננת, אשר נעלה נעלי עקב גבוהות, מעדה על רכבו של המבקש; וכי אשמה התורם של המתלוננת, אשר הסתכנה בעת שהלכה מאחורי רכבו, מנתק את הקשר הסיבתי בין נהיגתו לבין הפגיעה במתלוננת. כמו כן נטען, כי "לא היה מקום לפקוד פסילה כה ארוכה, או פסילה כלל", על המבקש.

5. ביום 7.2.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, לאחר שמיעת טענות הצדדים. זאת, הן משום שהמבקש לא התייצב לדיון, והן לגופו של עניין, לאחר שנקבע כי אין מקום להתערב בקביעות העובדה וממצאי המהימנות אליהם הגיע בית המשפט לתעבורה. בית המשפט המחוזי קבע, כי חרף העובדה שכתב האישום אינו מדייק בתיאור העובדתי של נסיבות התאונה, נמצאו ראיות ברורות לכך שהמתלוננת נפגעה מרכבו של המבקש. עוד נקבע, כי אין להתערב אף במידת העונש, אשר הושת על המבקש, לנוכח תוצאות התאונה; עברו התעבורתי של המבקש; והעובדה כי מדובר בנהג חדש יחסית. הבקשה

6. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, הינה העתק, כמעט מוחלט, של ערעורו. נימוקי הבקשה זהים לנימוקי הערעור, למעט הטענה כי היה על בית המשפט המחוזי להתערב בקביעותיו של בית המשפט לתעבורה, מקום שהמחלוקת היא על דרך פרשנות העובדות והסקת מסקנות שגויות. דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות על אחר. עיון בבקשה מעלה כי היא אינה מעוררת כל שאלה ציבורית או משפטית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים לה, וכי אין שיקולי צדק המצדיקים להיעתר לה (ראו, לעניין זה, רע"פ 8527/12 ששון נ' מדינת ישראל (28.11.2012); רע"פ 669/13 ציבליק נ' מדינת ישראל (18.2.2013)). כך גם, אין בעונש, אשר הושת עליו, כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת (רע"פ 3964/12 אבו כף נ' מדינת ישראל (23.05.2012); רע"פ 711/13 הנסן נ' מדינת ישראל (30.1.2013)).

סבורני, כי אין להיעתר לבקשתו של המבקש, אשר כל כולה נוגעת לנסיבותיו הפרטניות, וכוללת השגות על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית. זאת ועוד, הזהות בין נימוקי הערעור לנימוקי הבקשה, תוך התעלמות מהקריטריונים הנהוגים בשיטת משפטנו לקבלת בקשה לרשות ערעור, מלמדת כי, הלכה למעשה, מדובר בערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט לתעבורה.

לפיכך, ובהעדר הצדקה לדון בבקשה במסגרת הליך שיפוטי נוסף, דינה של הבקשה להידחות. ניתנה היום, י"א באדר התשע"ג (21.2.2013).